

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně:

LURIX s.r.o.

sídlem Pavlovova 3073/36, 700 30 Ostrava

zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Mouralem, MBA

sídlem 28. října 2663/150, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Magistrát města Ostravy

sídlem Prokešovo náměstí 1803/8, 729 30 Ostrava

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) **AUSTIMEX s.r.o.**

sídlem Třebohostická 564/9, PSČ 100 00 Praha 10

zastoupená advokátem JUDr. Stanislavem Mouralem, MBA

sídlem 28. října 2663/150, 702 00 Ostrava

2) **Správa železniční dopravní cesty, státní organizace**

sídlem Praha 1 - Nové Město, Dlážděná 1003/7, PSČ 11000

3) **Ing. J. G.**

4) **Česká telekomunikační infrastruktura a.s.**

sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3

5) **CZ IZOLACE s.r.o.**

sídlem Blanická 834/140, Stará Bělá, 724 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2016, č. j. SMO/308221/16/ÚHAaSŘ/Bud, ve věci umístění stavby

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou doručenou soudu dne 14. 10. 2016 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Ostrava – Jih (dále jen „stavební úřad“) ze dne 7. 6. 2016, č.j. JIH/039732/16/VŽP/Ku, kterým stavební úřad rozhodl o povolení umístění stavby nazvané „Ostrava, Pavlovova, G., NNk“, která má spočívat v rozšíření distribuční sítě NN podzemní kabelovou smyčkou NN 0,4 kv ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy ČEZ Distribuce, a.s. (dále jen „žadatel“).
2. Žalobkyně coby vlastníka jednoho z pozemků, na kterých má být stavba umístěna, v žalobě namítala, že stavba vede přes její pozemek, aniž k tomu dala souhlas a nebyla přitom splněna podmínka uvedená v § 86 odst. 3 zákona číslo 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), při jejímž splnění lze stavbu na cizím pozemku povolit i bez souhlasu jeho vlastníka. Touto podmínkou je možnost vyvlastnění pozemku pro účely umísťované stavby. Správní orgány se podmínkami možného vyvlastnění pozemku nezabývaly důkladně, zejména pak veřejným zájmem na zhotovení stavby, který nelze podle žalobkyně spatřovat pouze v tom, že se jedná o stavbu, která je součástí distribuční soustavy, obzvláště když vlastník nemovitosti, v jejíž prospěch má být stavba postavena, již má dodávku elektřiny uspokojivě vyřešenou. Žalobkyně dále vytýká napadenému rozhodnutí rozpor s § 90 stavebního zákona, neboť správní orgány se dostatečně nezabývaly všemi zde uvedenými ukazateli. Při posouzení souladu záměru stavby s vydanou územně plánovací dokumentací se správní orgány omezily na konstatování vhodnosti záměru ve vztahu využití plochy s tím, že rozšíření stávající distribuční sítě podzemní kabelovou smyčkou je nutné pro zajištění provozuschopnosti staveb v předmětné ploše a nebude mít negativní dopad na charakter zástavby v dané lokalitě. V této souvislosti žalobkyně opět poukázala na skutečnost, že potřeba dodávek elektřiny Ing. J. G., v jehož prospěch by byla stavba fakticky umísťována, je již uspokojena. Za nedostatečné považuje žalobkyně také posouzení souladu záměru žadatele s cíli a úkoly územního plánování, při kterém se správní orgány omezily na konstatování, že záměr byl v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, z čehož dovozují, že je zároveň dán i soulad s cíli a úkoly územního plánování. Žalobkyně upozornila, že zákonodárce rozlišuje mezi posouzením souladu s vydanou územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, proto nelze soulad s oběma ukazateli odůvodnit shodně. Podle § 90 písm. c) stavebního zákona měly správní orgány dále posoudit soulad záměru s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních

předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, při kterém měly podle ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona také posoudit, zda je žadatel šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, což v rozhodnutích zcela chybí. Konečně správní orgány také nedostatečně posoudily soulad záměru s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení ve smyslu § 90 písm. e) stavebního zákona. Zde především správní orgány nezdůvodnily důvody pro zásah do vlastnického práva žalobkyně.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil a navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní námitky se podle něj shodují s námitkami uplatněnými ve správním řízení, proto žalovaná odkázala na způsob, jakým se s nimi vypořádala v napadeném rozhodnutí. Ustanovení § 86 odst. 3 stavebního řádu předpokládá dotčení vlastnických práv a umožňuje stavebním úřadům povolit umístění stavby na cizích pozemcích přes nesouhlas vlastníků, jestliže lze pozemek vyvlastnit, což správní orgány v projednávané věci považovaly za teoreticky možné. Definitivně bude posouzena otázka vyvlastnění v navazujícím vyvlastňovacím řízení.
4. Soud ve věci nařídil ústní jednání na 28. března 2018. Jednání se zúčastnil pouze zástupce žalobkyně. Žalovaná se k jednání nedostavila, ani svoji neúčast neomluvila, proto soud jednal v její nepřítomnosti, jak mu umožňuje § 49 odst. 3 s. ř. s.
5. Řízení se dále zúčastnily v postavení osob zúčastněných na řízení osoby uvedené v záhlaví tohoto rozsudku, žádná z nich se však ve věci nevyjádřila, ani se nezúčastnila ústního jednání. To platí také pro osobu zúčastněnou na řízení uvedenou pod číslem 1), kterou zastupoval totožný právní zástupce jako žalobkyni. Ten totiž k dotazu soudu u ústního jednání dne 28. 3. 2018 výslovně sdělil, že u jednání zastupuje toliko žalobkyni.
6. Z obsahu správního spisu stavebního úřadu soud zjistil, že dne 7. 3. 2014 podal žadatel u stavebního úřadu žádost o umístění stavby podzemní kabelové smyčky nazvané „Ostrava, Pavlovova, G., NNk“. Ve věci podala námitky žalobkyně, která protestovala proti stavbě na svém pozemku, ke které nedala souhlas. Namítala, že jí žadatel přes opakované dotazy nevysvětlil, v čem spatřuje naplnění veřejného zájmu a v zájmu jakého okruhu osob či subjektů má být distribuční soustava zřízena, pouze odkazoval na ustanovení § 3 odst. 2 zákona číslo 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání v energetických odvětvích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), což však žalobkyně nepovažuje za dostačující, protože veřejný zájem musí být podle jejího názoru vždy prokázán. V daném případě má navíc navrhovaná distribuční soustava uspokojit pouze zájem jednotlivce Ing. G., jehož zásobování elektřinou je již uspokojivě řešeno nyní. Další elektrifikace, která by vedla přes pozemky žalobkyně navrhovaným způsobem je podle žalobkyně zcela nadbytečná a především nepřijatelná, neboť sledovaného účelu již bylo dosaženo jiným způsobem. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015 (opakovaně po předchozích rozhodnutích, které byly žalovaným odvolacím správním orgánem zrušeny) vyhověl žádosti žadatele a vydal podle ustanovení § 79 a 92 stavebního zákona a ustanovení § 9 vyhlášky číslo 503/2006 Sb. rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Proti rozhodnutí o umístění stavby podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla obdobné námitky, jaké následně uplatnila v žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. K odvolacím námitkám uvedl, že otázka zásahu do vlastnického práva žalobkyně k dotčenému pozemku bude řešena ve vyvlastňovacím řízení. Před zahájením vyvlastňovacího řízení nelze předjímat, zdali bude nebo nebude vyvlastnění přípustné, jelikož výsledek vyvlastňovacího řízení závisí na prokázání splnění podmínek vyvlastnění žadatelem. Stavební úřad je oprávněn zabývat se pouze otázkou, zda zvláštní právní předpis poskytuje možnost pro danou stavbu dotčený pozemek či stavbu vyvlastnit. V tomto případě se stavební úřad touto otázkou zabýval a vyhodnotil, že energetický zákon poskytuje pro předmětnou stavbu možnost vyvlastnění, proto již po

žadatelé doklady o právu provést stavbu nepožadoval a odvolací správní orgán s jeho závěrem souhlasí. K hlediskům vyjmenovaným v § 90 stavebního zákona žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že stavba podzemní kabelové smyčky je v souladu s územním plánem a odpovídá přípustnému využití území a je také v souladu s územně plánovací dokumentací ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona, přičemž se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, že jsou naplněny požadavky na ochranu přírodních architektonických a urbanistických hodnot v dotčeném území a zjištěny předpoklady pro udržitelný rozvoj území a posuzovaný záměr je v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, požadavky a ochranou architektonických a urbanistických hodnot v území. Ze správního spisu žalovaného soud nad rámec zjištění učiněných ze správního spisu stavebního úřadu další zjištění neučinil (ve spise jsou pouze duplicitně zařazeny listiny z odvolacího správního řízení) s výjimkou doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni dne 14. 9. 2016 (což soud vyhodnotil při posuzování včasnosti žaloby).

7. Soud předně konstatuje, že žalobu shledal včasnou, podanou v zákonné lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s., jakož i projednatelnou a přípustnou. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích vymezených žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů neshledal žádné procesní vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední.
8. Z porovnání žaloby, vyjádření žalovaného a obsahu správního spisu je zřejmé, že klíčovou námitkou žalobkyně je její nesouhlas s tím, aby požadovaná stavba kabelové smyčky vedla přes její pozemek. Žalobkyně tuto námitku uplatnila v žalobě na několika místech a spatřuje v ní porušení hned několika zákonných ustanovení (§ 86 odst. 3, § 90 písm. c/ a e/ stavebního zákona). Taktéž krajský soud považuje posouzení této námitky za stěžejní pro rozhodnutí ve věci. Mezi účastníky nebylo sporné, že předmětná stavba, pro jejíž umístění bylo vydáno v přezkoumávaném správním řízení povolení, má být vedena mimo jiné přes pozemky žalobkyně a že žalobkyně s umístěním stavby na svém pozemku nesouhlasila. Nebylo ani sporné, že podle § 86 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017) nebylo souhlasu vlastníka dotčeného pozemku v územním řízení třeba, pokud bylo možné pozemek vyvlastnit. Sporné naopak je, do jaké míry se mají správní orgány v územním řízení o umístění stavby zabývat možným vyvlastněním pozemku coby výjimky z povinnosti žadatele mít ke stavbě souhlas vlastníka dotčeného pozemku. K výkladu ustanovení § 86 odst. 3 věty za středníkem stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2017) se již několikrát vyjadřoval Nejvyšší správní soud, a to mimo jiné v rozsudku ze dne 26. července 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 83 (dostupném na webových stránkách Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz), ve kterém konstatoval a odůvodnil závěr, že „o vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem... Stavební úřad (popř. žalovaný) již dále nemusel zkoumat, zda jsou fakticky splněny všechny podmínky podle zákona

o vyvlastnění, a nebylo jeho úkolem odůvodňovat, v čem spatřuje veřejný zájem ve smyslu § 3 odst. 1 tohoto zákona, neboť tím by vybočil z předmětu územního řízení.“ (zvýraznění provedl krajský soud). K uvedenému závěru se Nejvyšší správní soud přihlásil dále např. v rozsudku ze dne 22. března 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 40 nebo ze dne 25. října 2017, č. j. 2 As 102/2017 – 47 (taktéž tato rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz) a také krajský soud nemá důvod se od něj odchýlit. V přezkoumávané věci opíraly správní orgány závěr o teoretické možnosti vyvlastnění pozemku žalobkyně o ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, které jednak obecně konstatuje, že přenos elektřiny se uskutečňuje ve veřejném zájmu (věta první) a že pro provádění stavby, která je součástí distribuční soustavy lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění (věta druhá). V projednávané věci správní orgány dospěly k závěru, že stavba, jejíž umístění je požadováno, má povahu součástí distribuční soustavy (uvedený závěr nebyl žalobkyní zpochybněn, proto z něj krajský soud vychází jako ze správného). Za této situace soud považuje závěr žalovaného o možném vyvlastnění pozemku s odkazem na § 3 odst. 2 větu druhou energetického zákona za zcela dostačující a v souladu s ustálenou rozhodovací praxí správních soudů. Další prokazování podmínek pro vyvlastnění, včetně veřejného zájmu, již jde nad rámec povinností stavebních úřadů v územním řízení a těmito podmínkami se mají zabývat vyvlastňovací úřady. V této souvislosti soud odkazuje zejména na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. října 2017, č. j. 2 As 102/2017 – 47, který se rovněž zabýval stavbou distribuční soustavy na pozemku osoby odlišné od žadatele a k absenci souhlasu vlastníka dotčeného pozemku pro účely územního řízení postačovalo konstatování, že distribuční soustava je zřizována ve veřejném zájmu, proto územní rozhodnutí o umístění stavby souhlas vlastníka pozemku nevyžadovalo, ale je nutné o věci zahájit vyvlastňovací řízení, ve kterém se bude vyvlastňovací úřad zabývat existencí veřejného zájmu na umístění stavby. V tomto řízení pak budou mít místo námitky žalobkyně o tom, zda a nakolik je zřízení kabelové smyčky přes její pozemky nutné. Soud proto tento stěžejní žalobní bod uzavírá konstatováním, že žalobní námitky důvodné nejsou.

9. Jako nedůvodné soud shledal také další žalobní námitky, které směřují do rozporu napadeného rozhodnutí s § 90 stavebního zákona (posuzováno podle právního stavu platného do 31. 12. 2017). K tomu soud předesílá, že žalobkyně také v rámci namítaných rozporů napadeného rozhodnutí s jednotlivými ukazateli dle § 90 stavebního zákona až na výjimky v podstatě opakovala námitky z předchozích žalobních bodů (dotčení svého pozemku, neprokázání veřejného zájmu, zajištění dodávky elektřiny jiným způsobem), proto soud ohledně jejich nedůvodnosti odkazuje především na předchozí odstavec, když neshledal důvody pro to, aby při jejich vypořádání postupoval jinak. K namítanému rozporu s § 90 písm. a) stavebního zákona krajský soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný zabýval souladem navrhované stavby s Územním plánem Ostravy se závěrem, že způsob využití dotčených ploch je „Lehký průmysl“ a „Plochy železniční dopravy“ s tím, že v kapitole týkající se způsobu využití „Plochy železniční dopravy“, je jako přípustné využití dané plochy „technická infrastruktura - inženýrské sítě,...“, což navrhovaná stavba je. Takové odůvodnění soud považuje za zcela dostačující z hlediska účelu sledovaného v § 90 písm. a) stavebního zákona, a protože žalobkyně uvedené závěry ani nezpochybnila, tedy neuvedla konkrétně, v čem je uvedený závěr nesprávný (pouze tvrdila jeho nedostatečnost), vyhodnotil soud její námitku jako zcela nedůvodnou. Namítala-li žalobkyně k tomuto bodu, že stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že se jedná o záměr, který je jako technická infrastruktura nutná pro zajištění provozuschopnosti staveb v předmětné ploše, pak patrně přehlédla, že žalovaný v napadeném odvolacím rozhodnutí tuto otázku považoval za bezpředmětnou. Závěr o

bezpředmětnosti této otázky „nutnosti stavby pro zajištění provozuschopnosti staveb v předmětné ploše“ ve vztahu k posuzování souladu záměru žadatele s územním plánem nebyl ze strany žalobkyně rozporován, proto ani není otevřen soudnímu přezkumu. K dalšímu namítanému rozporu s § 90 písm. b) stavebního zákona krajský soud uvádí, že doktrína i soudní praxe se shodují v názoru, že stavební úřad musí vyhodnotit záměr z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území a s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, jak předpokládá § 90 odst. b) stavebního zákona, tehdy, pokud nebyla územně plánovací dokumentace vydána, resp. alespoň schválena (srov. např. HEGENBART, M. a kol. Stavební zákon. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 228, nebo MACHÁČKOVÁ, L. a kol. Stavební zákon. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 375 nebo již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2016, č. j. 2 As 21/2016 – 83). Pokud byla vydána územně plánovací dokumentace, jako je tomu v posuzované věci, musí stavební úřad vycházet primárně z ní, a nemusí již specificky odůvodňovat souladnost záměru s cíli a úkoly územního plánování, neboť ty plynou přímo z územně plánovací dokumentace. Proto lze vyjít z toho, že je-li záměr v souladu s vydaným územním plánem a v tomto směru nebyly závěry žalovaného relevantním způsobem zpochybněny, je taktéž souladný s cíli a úkoly územního plánování. V takovém případě je tudíž nadbytečné, aby stavební úřad hodnotil specificky soulad záměru podle § 90 písm. b) stavebního zákona, jak v žalobě nedůvodně požadovala žalobkyně. Jinak řečeno, bylo zcela dostačující, pokud správní orgány zhodnotily soulad podle § 90 odst. a) stavebního zákona, který v sobě již pojímá písm. b). Další námitky žalobkyně, ve kterých namítá nesoulad napadeného rozhodnutí s ukazateli uvedenými v § 90 písm. c) a e) stavebního zákona jsou již značně neurčité. Soud připomíná, že je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vázán žalobními body a zásadně mu nepřísluší přezkoumávat jiné závěry správního orgánu, než které jsou žalobními body napadeny, i kdyby je považoval za nesprávné. S tím úzce souvisí ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které ukládá žalobkyni povinnost uvést v žalobě konkrétní žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Protože žalobkyně až na níže uvedené výjimky netvrdí, s jakými požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, případně obecnými požadavky na využívání území, je napadené rozhodnutí v rozporu, omezuje se krajský soud na konstatování, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s ukazateli stanovenými v § 90 písm. c) a e) stavebního zákona, včetně toho, že podmínka šetrnosti k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb podle § 76 odst. 2 stavebního zákona je především povinností žadatele. Toto vypořádání odvolací námitky žalobkyně soud považuje za dostačující. Jedinou konkrétnější námitkou v této části žaloby je, že pokud bude stavba umístěna v souladu s rozhodnutím o umístění stavby, pak budou dodávky elektřiny vést z trafostanice, která patří cizímu vlastníkově, jehož práva taktéž nebyla v řízení před stavebním úřadem uspokojivě dořešena a že nutnost umístění stavby dále nemůže být dána též z toho důvodu, že pro lehkou výrobu nelze dosáhnout požadovaného příkonu z nízkého napětí. Ve vztahu k těmto námitkám týkajícím se § 90 písm. c) a e) stavebního zákona je podle přesvědčení soudu podstatné, že žalobkyně žádným způsobem netvrdí, jakým konkrétním způsobem byla v důsledku tvrzených pochybení správních orgánů dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Žalobkyně je coby soukromá obchodní společnost aktivně legitimována k podání správní žaloby podle § 65 s. ř. s. a nikoliv správní žaloby ve veřejném zájmu podle § 66 s. ř. s., proto musí v žalobě mimo jiné tvrdit, zda a jakým konkrétním způsobem byla dotčena na svých veřejných subjektivních právech a pouze v tomto rozsahu je oprávněna domáhat se zrušení napadeného rozhodnutí. Soudní řád správní nepřipouští, aby jeden žalobce „podporoval“ v žalobě jinou dotčenou osobu při

ochraně jejích subjektivních veřejných práv. V tomto směru se námitky žalobkyně o dotčení práv vlastníka trafostanice (odlišného od žalobkyně) a o nemožnosti dosáhnout požadovaného příkonu z nízkého napětí zcela míjí s účelem správní žaloby podle § 65 s. ř. s. a soud k nim proto nepřihlížel. Pokud se v rámci namítaných rozporů napadeného rozhodnutí s § 90 písm. c) a e) stavebního zákona domáhá žalobkyně ochrany svého vlastnického práva k pozemku dotčenému plánovaným umístěním stavby, pak lze jen zopakovat již výše uvedené, že k těmto jejím námitkám je určeno vyvlastňovací řízení.

10. Z důvodů rozvedených výše soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou, proto jí podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
11. O náhradě nákladů řízení účastníků (žalobkyně a žalovaného) soud rozhodl soud podle procesního úspěchu ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému, který byl naopak plně procesně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
12. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože jim soud neuložil žádnou povinnost ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. (pouze jim umožnil uplatňovat svá práva v řízení před soudem) a současně soud neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by jim bylo možné výjimečně právo na náhradu nákladů řízení přiznat. Osoby zúčastněné na řízení ani žádné takové skutečnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly, netvrdily.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 28. března 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu